

смѣе имъ се съ гласъ, дразни ги съ ругания, а—едно скърцване на зхбитѣ у широкитѣ му челюсти, едно избѣлване на очитѣ подѣ набръчкиното му чело, изведнажъ му принасятъ стотина теманета по-благото-вѣйни, отколкото купенитѣ ония блюдолизки въ Българска-джъ-къошкѣ.—Лежалъ веднажъ Гавазовъ у просторния Битолски занданъ срѣдъ разбойницитѣ и мрачно слѣдѣлъ съ очи трима надѣхани съ грѣцка низостъ, подкупени съ сръбска мерзостъ кекави синове на гладнитѣ Кефалони. Слѣдѣлъ ги Гавазовъ, подушвалъ ги, а тѣ издалечъ му се низко кланяли, вѣртѣли се като змийчета, подмилквали му се, набирали се около му и — изведнажъ блѣснали жадни за кръвъ ножове въ ржцѣтѣ имъ . . . А тъменъ и грозенъ е билъ турския занданъ и дваждъ по-тъменъ, дваждъ по-грозенъ е станалъ той въ часа на нагласеното гнусно убийство. Ала свѣтнали въ мрака като мълнии голѣмитѣ огнени очи на всесилния тукъ Българинъ и — настрѣхнали друговѣрцитѣ, истрѣпнали Християнитѣ: Гавазовъ неуспѣтно попѣлзѣлъ съ мощната си снага по стѣната, край която лежалъ, и поникналъ убийственъ прѣдъ вразитѣ си, надвѣсилъ се надъ тѣхъ, като изъ стихитѣ на Перуна . . . Едно глухо изрѣмжвание и — страшната картина мѣгновено се закрила прѣдъ очитѣ на зрителитѣ, закрила се тя въ булото на ужасното, потресателното: — слѣдъ минута подкупенитѣ убийци се кхпѣли въ кръвта си подъ нозѣтѣ на Гавазова, а събранитѣ имъ ножове въ неговата дѣсница били прѣзрително задръжани върху главитѣ на купа сплашени главорѣзци . . . — Не, това е Самсона на „възродената народна мощь! — Заключенъ въ полисъ („долапъ“) отъ сплашенитѣ тъмничари, нему—Гавазову—комитетътъ успѣлъ да съобщи, че „Имерекотъ, шчо прѣнася динамитъ е фатенъ и заключенъ у долапотъ подъ него“, та „чинишъ, шчо чинишъ, Гавазъ, ама скочи му ченето, защо го много мжчили Имерекотъ, та може да учини бела“. И до зараньта „ченето“ на Имерека—живъ и до днесъ и не подозиранъ вече рая